

УДК 378.091(477)

LICENSING AND ACCREDITATION AS TOOLS FOR ASSESSING THE QUALITY OF EDUCATIONAL ACTIVITIES OF PEDAGOGICAL SCHOOLS AND COLLEGES OF UKRAINE (1991-2025)

ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТА АКРЕДАТАЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ОЦІНКИ ЯКОСТІ
ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕДАГОГІЧНИХ УЧИЛИЩ І КОЛЕДЖІВ УКРАЇНИ
(1991-2025 РОКИ)

Vintoniak O. V. / Вінтоняк О. В.

с. ph. s. / к. п. н

orcid.org/0000-0003-0040-3582

Kolomyia Pedagogical College, St. 12 Ivana Franka Street,
Kolomyia, Ivano-Frankivsk Region, Ukraine, 78200

Коломийський педагогічний фаховий коледж, вул. Івана Франка, 12,
м. Коломия, Івано-Франківська обл., Україна, 78200

Анотація. У статті на основі документальних джерел проаналізовано сутність, зміст, динаміка, механізми, особливості процедур ліцензування та акредитації педагогічних училищ і коледжів у статусі ВНЗ I–II рівнів акредитації та їх сучасних правонаступників фахових педагогічних коледжів крізь призму чотирьох основних етапів, що охоплюють 1991 – 1995 рр.; 1996 – 2014 рр.; 2015 – 2019 рр.; 2019 – 2025 рр.

Ключові слова: педагогічне училище, педагогічний коледж, ліцензування, акредитація, фахова передвища освіта.

Вступ

Основними інструментами, що забезпечують легітимацію і чинність освітніх програм, за якими здійснюється підготовка фахівців у закладах вищої освіти (ЗВО) та фахової передвищої освіти (ФПО) є ліцензування та акредитація. Процес формування і розвитку цих процедур, що мають забезпечувати якість освітніх послуг, знайшов відображення в наукових джерелах (А. Каленський, В. Кремень [2], С. Ніколаєнко [2], В. Резніченко, С. Свіжевська [13], М. Степко та ін.). Однак фактично всі дослідження з означеної проблеми стосуються за тодішньою термінологією вищих навчальних закладів (ВНЗ) III–IV ступенів акредитації, відтак університетів. Процедури ліцензування та акредитації ВНЗ I–II рівнів акредитації мали свої особливості. Саме цей статус мали педагогічні училища й коледжі, більшість яких у процесі реформування національної системи в 2014 – 2019 рр. перетворилися в заклади фахової передвищої освіти (ЗФПО). Така постановка проблеми зумовлює її наукову актуальність і практичну значущість.

Основний текст

Зважаючи на всеохопність, складність, динамізм, значущість механізмів акредитації та ліцензування педагогічних ВНЗ I–II рівнів акредитації та їх сучасних правонаступників, у пропонованій статті ставимо за мету окреслити основні аспекти означеної проблеми крізь призму визначених нами етапів, що охоплюють 1991 – 1995 рр.; 1996 – 2014 рр.; 2015 – 2019 рр.; 2019 – 2025 рр.

В останні радянські десятиліття посилювалася тенденція щодо надмірної уніфікації змісту вищої освіти та погіршення її якісних показників (С. Свіжевська, Г. Січкаренко). Тому не випадково в червневому 1991 р. Законі УРСР «Про освіту» поряд з усталеним терміном «атестація» з'являються нові – «акредитація» та «ліцензування». Дотримуємося їх сучасних трактувань. Після численних змін і доповнень Закон України «Про вищу освіту» визначає ліцензування як процедуру з'ясування спроможності юридичної особи проваджувати освітню діяльність згідно з ліцензійними умовами [8]. Сутність, вимоги, інші аспекти її здійснення окреслює Закон України «Про ліцензування видів господарської діяльності» (2015) [11]. Згідно з цими документами, ліцензуванню підлягають освітня діяльність закладів освіти на певному рівні вищої освіти та за освітньо-професійними програмами (ОПП), що передбачає присвоєння професійних кваліфікацій.

Стаття 17 Закону України «Про фахову передвищу освіту» визначає ліцензування освітньої діяльності та акредитацію освітньо-професійних програм (ОПП) як інструменти, процедури та заходи забезпечення і підвищення якості ФПО поряд зі стандартами, зовнішнім незалежним оцінюванням результатів навчання, інституційним аудитом, моніторингом якості освіти та ін. Відповідно до ст. 18 цього документа освітня діяльність у сфері ФПО провадиться ЗФПО на підставі ліцензій, які видаються центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки. Саме ліцензування трактується як процедура, за якою визначається спроможність ЗФПО надавати освітні послуги на певному рівні ФПО, відповідно до встановлених ліцензійних умов [12].

З огляду на означені вище нормативно-правові акти та наукові студії в

ретроспективі досліджуваного періоду акредитацію визначаємо як процес підтвердження ефективності та якості результатів освітньої діяльності педагогічних училищ, коледжів, технікумів та її відповідність освітнім стандартам, суспільним вимогам. Формування системи їх акредитації розглядаємо як процес визначення та вдосконалення норм і правил діагностичних процедур та організаційних і функційних структур, які, згідно із чинними концептуально-методологічними засадами, критеріями, мали забезпечувати оцінювання ефективності діяльності закладів освіти, освітніх програм і досягнень здобувачів освіти. Так, ст. 19 Закону України «Про фахову передвищу освіту» визначає акредитацію як оцінювання ОПП та освітньої діяльності ЗФПО з метою забезпечення і поліпшення якості освіти [12].

Перший етап акредитації досліджуваних закладів освіти позначився двома ключовими тенденціями. З одного боку, вони відчували посилення тиску і конкуренції з боку ЗВО III–IV рівнів акредитації через зростання їх чисельності. З іншого боку, на тлі поглиблення економічної кризи всі вищі відчували зниження обсягів централізованого фінансування; низька заробітна плата посилювала відтік кваліфікованих кадрів тощо.

За таких умов першим вагомим кроком щодо формування нової системи оцінювання якості вищої освіти стало затверджене Урядом «Положення про акредитацію вищих навчальних закладів» (1992). Документ визначав її сутність – офіційне визнання права здійснювати діяльність на рівні державних вимог і стандартів освіти; мету – доведення здатності ЗВО здійснювати підготовку кадрів певного рівня кваліфікації та надання йому відповідного статусу; завдання і принципи (періодичність, гласність, достовірність об'єктивність) акредитації, процедуру проведення тощо. Згідно з «Положенням», заклади I рівня акредитації здобули право присвоювати випускникам кваліфікацію молодшого спеціаліста та самостійно розробляти й затверджувати навчальні програми, а заклади II рівня акредитації – присвоювати випускникам кваліфікацію бакалавра та самостійно визначати форми організації навчального процесу [7].

Пройдення педагогічними училищами й коледжами акредитації полегшувало їх відомче підпорядкування Міністерству освіти України, яке відігравало ключову роль у діяльності створеної згідно зі згадуваним «Положенням» [7] Міжгалузевої республіканської акредитаційної комісії. Історичні хроніки та нариси про розвиток досліджуваних закладів освіти фіксують, як за результатами проходження атестації та акредитації вони з 1993 р. стали отримувати документи, які в руслі державного курсу щодо забезпечення автономії та демократизації ЗВО підтверджували їх права самостійно розробляти і затверджувати навчальні програми, визначати форми організації навчального процесу, присвоювати випускникам кваліфікацію молодшого спеціаліста.

Початок другого етапу детермінувала чергова модернізація освітнього законодавства. Нова редакція Закону України «Про освіту» (1996) посилила процеси децентралізації управління вищою освітою та надання автономії ВНЗ відповідно до акредитованого статусу. Згідно з постановою Уряду «Про ліцензування, атестацію та акредитацію закладів освіти» (1996) замість Міжгалузевої республіканської акредитаційної комісії створювалася Державна акредитаційна комісія (ДАК), яка визначала рівень акредитації ВНЗ та процедури її здійснення. Відповідно до документа основні завдання атестації полягали в проведенні аналізу й оцінки реального стану організації та здійснення навчально-виховного процесу; встановленні відповідності знань, умінь і навичок слухачів вимогам навчальних планів і програм; з'ясуванні відповідності (належного рівня) матеріально-технічної і навчально-методичної бази, кадрового складу працівників ВНЗ тощо [10].

Розроблене на основі означеного документа «Положення про акредитацію вищих закладів освіти» [10] засвідчило посилення бюрократизованості та формалізації цієї процедури, адже її проходження передбачало врахування численних показників та підготовку численної документації, що відтягало увагу та зусилля керівництва і викладачів педагогічних ВНЗ I–II рівнів акредитації від розв'язання практичних завдань організації освітнього процесу.

Чергові зміни в розробленні та вдосконаленні нормативно-правової бази

досліджуваних процедур знаменувала поява двох важливих документів. У грудні 2001 р. Міністерство і науки України (МОН) затвердило положення «Ліцензійні умови надання освітніх послуг у сфері вищої освіти», яке визначило вимоги, що мають виконувати виші для здобуття й збереження ліцензії на провадження освітньої діяльності. У ньому визначалися структура та сутність основних компонентів ліцензування: предмет – освітня діяльність, яка здійснюється закладом освіти; мета – забезпечення якості надання освітніх послуг та захист прав їх споживачів; вимоги до ліцензійних умов; порядок видачі ліцензій тощо [5].

Другим документом стало ухвалене згідно із серпневою 2001 р. постановою Кабміну «Положення про акредитацію вищих навчальних закладів та спеціальностей у вищих навчальних закладах та вищих професійних училищах» [5]. Ці акти посилювали системність і впорядкованість діяльності з ліцензування та акредитації. Утім, не було затверджено єдиних стандартів оцінювання діяльності ВНЗ, що, на думку науковців, унеможливлювало ефективне регулювання цих процесів з боку МОН. Низку недоліків мала система діяльності фахових експертних рад тощо [див.: 13].

Зважаючи на суспільну гостроту та широкий освітянський і науковий дискурс навколо цієї проблеми, за участі провідних експертів і вчених України були розроблені нормативи й вимоги щодо ліцензування та акредитації підготовки фахівців відповідних освітньо-кваліфікаційних рівнів. Вони визначали основні групи їхніх показників (кадрове, навчально-методичне, матеріально-технічне, інформаційне забезпечення навчального процесу) та дослідження динаміки їхніх змін тощо [див.: 2, с. 140–143].

Відтак у 2003 – 2014 рр. процеси акредитації та ліцензування в системі вищої освіти України стали розгортатися в ракурсі інтеграції у європейський освітній простір. Їх нормативно-правове підґрунтя та інші аспекти предметно проаналізовані науковцями (В. Кремінь та ін. [2], С. Свіжевська [13]).

Початок третього етапу досліджуваного процесу пов'язуємо із затвердженням постановою Кабміну від 30 грудня 2015 р. «Ліцензійних умов

провадження освітньої діяльності», яке у форматі численних змін і доповнень залишалося чинним до початку 2020-х рр. Базове поняття «ліцензований обсяг на рівні фахової передвищої освіти» у ньому трактується як визначена ліцензією максимальна кількість здобувачів ФПО на одному році навчання, яким заклад освіти може одночасно забезпечити здобуття ФПО за відповідною спеціальністю [4]. Згідно з документом, до здобувачів ліцензій (ліцензіатів) на провадження освітньої діяльності на рівні вищої освіти належать ЗФПО на початковому рівні та першому (бакалаврському) рівні вищої освіти, а на рівні фахової передвищої освіти – заклади ЗФПО, зокрема й структурні підрозділи, що діють на рівні професійної (професійно-технічної) освіти. У ньому визначалися умови, вимоги, показники щодо започаткування та провадження освітньої діяльності на рівні ФПО: кадрові (професійна кваліфікація, наукові ступені, досвід практичної роботи педагогічних працівників тощо); технологічні і матеріально-технічні (навчальні кабінети, лабораторії, майстерні, спортивні залі, пункти медичні і харчування, бібліотека, актові зали, мультимедійне обладнання тощо); навчально-методичні (затверджені ОПП, навчальні плани, програми навчальних дисциплін та практик); інформаційні (навчальна література, доступність її електронних версій) тощо [4].

Матеріали з історії розвитку педагогічних училищ, коледжів, технікумів засвідчують, що їхній поступ супроводжували перманентні процедури державної акредитації, які здебільшого завершувалися здобуттям ліцензій на відкриття нових спеціальностей для підготовки фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня (ОКР) та освітньо-професійного ступеня (ОПС) молодший спеціаліст, відтак фаховий молодший бакалавр та бакалавр.

Аналіз понад півтора десятка висновків експертних комісій про підсумки проведених у 2011 – 2019 рр. акредитаційних експертиз підготовки фахівців ОКР і ОПС «молодший спеціаліст», «фаховий молодший бакалавр», «бакалавр» зі спеціальностей «Дошкільна освіта», «Початкова освіта» та ін. дають уявлення про загальні вимоги і критерії оцінювання їх освітньої діяльності та її рівень, якісні показники тощо. Означені документи передусім фіксують загальні

характеристики педагогічних коледжів: статус; досвід підготовки фахівців з різних спеціальностей; особливості внутрішньої структури; контингент студентів за денною і заочною формами навчання; кваліфікаційний і фаховий рівень адміністративно-керівного персоналу тощо. Подаються результати аналізу стану формування контингенту студентів, починаючи від форм, засобів, змісту і результатів профорієнтаційної роботи, завершуючи станом виконання ліцензованого обсягу прийому тощо. У процесі вивчення кадрового забезпечення підготовки фахівців акцентувалося на складі педагогічних і науково-педагогічних працівників (з науковими ступенями і педагогічними званнями, наявність аспірантів та спеціалістів різних категорій тощо), їх науково-методичних здобутках, досвіді професійної діяльності, проходженні ними атестацій, курсової перепідготовки. Широкий комплекс показників визначав стан матеріально-технічної бази та інфраструктури коледжів: площа приміщень; забезпеченість комп'ютерною технікою; задоволення потреб у гуртожитках, бібліотеках і читальних залах; їх відповідність санітарно-гігієнічним нормам тощо.

Предметом першочергової уваги експертних комісій також було з'ясування якості підготовки фахівців за результатами виконання курсових робіт, складання державних екзаменів і переддипломних сесій та проведення комплексних контрольних робіт. Вивчалися чинні у закладах освіти внутрішні систем контролю за якістю підготовки здобувачів освіти тощо.

Початок четвертого етапу досліджуваного процесу пов'язуємо із черговою трансформацією системи акредитації закладів освіти України, яку спричинило створення у 2019 р. Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти (НАЗЯВО) (законодавчо його заснували ще 2014 р.) як головної державної інституції, що відповідає за забезпечення якості вищої освіти та академічну доброчесність. Його основною інновацією стало запровадження нових вимог та процедур акредитації, що стосуються освітніх програм. Педагогічні коледжі, які мали статус ЗВО, стали керуватися затвердженим МОН 11 липня 2019 р. «Положенням про акредитацію освітніх програм, за якими здійснюється

підготовка здобувачів вищої освіти» [9] та розробленим на його основі пакетом нормативних актів, рекомендацій і роз'яснень стосовно процедур акредитації («Форма звіту самооцінювання», «Порадник щодо заповнення відомостей самооцінювання освітньої програми», «Рекомендації Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти стосовно запровадження внутрішньої системи забезпечення якості», «Глосарій» тощо). Важливо відзначити, що у 2019–2020 н.р. НАЗЯВО припинило прийом заяв про акредитацію напрямів підготовки і спеціальностей за шифрами, що діяли до 2015 р., а також освітніх програм, за якими здійснювалася підготовка за ОКР «молодший спеціаліст» [1]. 1 липня 2021 р. МОН затвердило «Положення про акредитацію освітньо-професійних програм фахової передвищої освіти», яке за змістом доволі подібне до згадуваного положення про акредитацію ЗВО. Згідно із цим документом, цілі акредитації полягають у визначенні відповідності ОПП та освітньої діяльності закладу освіти нормативно окресленим вимогам і критеріям; наданні допомоги у визначенні сильних і слабких сторін ОПП; наданні інформації щодо якості ОПП та освітньої діяльності закладу освіти; сприянні інтеграції ЗФПО у Європейський освітній простір [6].

Відповідно до подальших доповнень, акредитація ОПП у ЗФПО мала вперше здійснюватися за умов провадження освітньої діяльності в рік випуску здобувачів освіти за відповідною ОПП, друга і наступна акредитації можуть проводитися впродовж останнього року строку дії сертифіката про акредитацію ОПП. Важливими інноваціями стала можливість здійснення в межах однієї спеціальності одночасної акредитації двох або більше ОПП [6]. Регламентована означеним «Положенням» процедура проведення акредитаційної експертизи роз'яснюється низкою документів: «Акредитаційний поради́ник у сфері фахової передвищої освіти»; накази МОН про переоформлення та видачу сертифікатів про акредитацію ОПП у сфері ФПО та Державної служби якості освіти України; рекомендації щодо застосування критеріїв оцінювання якості ОПП та самооцінювання ОПП тощо [див.: 14].

Висновки.

За результатами ретроспективно-аналітичного огляду визначено низку основних тенденцій і напрямів удосконалення та розвитку системи акредитації досліджуваних закладів освіти: посилення ролі незалежного зовнішнього оцінювання якості освіти через створення відповідних державних інституцій, покликаних забезпечувати об'єктивність і прозорість акредитації; перехід від формальної акредитації до оцінювання освітніх програм за чіткими критеріями якості, що враховують сучасні вимоги ринку праці та потреби здобувачів освіти; упровадження механізмів постакредитаційного моніторингу та підтримки якості освіти після акредитації, що дає змогу своєчасно реагувати на чергові виклики й здійснювати необхідну корекцію; забезпечення прозорості та відкритості процедури акредитації освітніх програм та доступності інформації про них учасникам освітнього процесу; урахування під час проведення процедури акредитація потреб здобувачів освіти та вимог працедавців. Акредитовані ОПП педагогічних коледжів посилюють їх конкурентоспроможність і привабливість для абітурієнтів. За результатами проходження акредитації досліджувані заклади освіти здобували ліцензії на проведення освітньої діяльності за певними спеціальностями та ОКР і ОПС. Таким чином під час акредитації як процедури оцінки якості освітніх програм, що реалізуються закладом освіти, перевірялася їхня відповідність вимогам чинних стандартів освіти. За результатами акредитації освітньої програми видаються сертифікати, які підтверджують її відповідність стандартам. Ліцензія засвідчує право закладу надавати освітні послуги, а акредитація – відповідність їхньої якості державним стандартам. Підсумовуючи, також відзначмо, що на вебсайтах чинних педагогічних коледжів зазвичай є рубрики «Акредитація/Ліцензування». На них представлялися окремі або низка ліцензій, виданих окремим ЗФПО, та документи про акредитацію освітніх програм, які офіційно піддержують їхні права і здатність здійснювати підготовку фахівців за певними спеціальностями, забезпечуючи належну якість освітніх послуг. Ці рубрики містять від двох до кількох десятків документів. Сукупно вони засвідчують всеосяжність, багатоструктурність процедур

акредитації та ліцензування, які на основі численних показників, даних відображають стан і рівень освітньої діяльності педагогічних коледжів.

Література:

1. Акредитація освітніх програм у 2019-2020 н.р. URL: <https://naqa.gov.ua/2019/08/80/>
2. Вища освіта в Україні: навчальний посібник / В. Г. Кремень, С. М. Ніколаєнко, М. Ф. Степко та ін. Київ: Знання, 2005. 257 с.
3. Ліцензійні умови надання освітніх послуг у сфері вищої освіти. Наказ МОН від 29 грудня 2001 року № 826. URL: <http://nmc.univ.kiev.ua/norm.htm>.
4. Ліцензійні умови провадження освітньої діяльності. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 р. № 1187 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від № 1134 від 31.10.2023). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1187-2015-%D0%BF#Text>.
5. Положення про акредитацію закладів вищої освіти і спеціальностей у закладах вищої освіти та вищих професійних училищах. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2001 р. № 978. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/978-2001-%D0%BF#Text>
6. Положення про акредитацію освітньо-професійних програм фахової передвищої освіти. Затверджено наказом МОН України. 01 липня 2021 р. № 749. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1608-21#Text>
7. Про акредитацію вищих навчальних закладів. Постанова Кабінету Міністрів від 1. 06. 1992 р. N 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/303-92-%D0%BF#Text>.
8. Про вищу освіту: Закон України від 1.07.2014 р. № 1556-VII. Поточна редакція від 27. 12. 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text>.
9. Про затвердження Положення про акредитацію освітніх програм, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти: Наказ Міністерства освіти і науки України 11 липня 2019 року № 977. URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0880-19#Text>.

10. Про ліцензування, атестацію та акредитацію навчальних закладів
Постанова КМ України від 12 лютого 1996 р. N 200. URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/200-96-%D0%BF#Text>

11. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України від 02.03.2015 № 222-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19#Text>.

12. Про фахову передвищу освіту. Закон України від 6.06.2019 р. № 2745-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2745-19>.

13. Свіжевська С. Шлях акредитації в Україні: революція та еволюція. Вища освіта України. 2013. № 3. Т. II. С. 20-26.

14. Фахова передвища освіта. ДООУ «Навчально-методичний центр з питань якості освіти». URL: <https://ak.gov.ua/%BA>

References

1. Accreditation of educational programs in 2019-2020 academic year. URL: <https://naqa.gov.ua/2019/08/80/>

2. Higher education in Ukraine: a textbook / V. G. Kremen, S. M. Nikolayenko, M. F. Stepko and others. Kyiv: Znannia, 2005. 257 p.

3. Licensing conditions for the provision of educational services in the field of higher education. Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine dated December 29, 2001 No. 826. URL: <http://nmc.univ.kiev.ua/norm.htm>.

4. Licensing conditions for the conduct of educational activities. Approved by the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated December 30, 2015 No. 1187 (as amended by the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 1134 dated October 31, 2023). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1187-2015-%D0%BF#Text>.

5. Regulations on the accreditation of higher education institutions and specialties in higher education institutions and higher professional schools. Approved by the resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 9, 2001 No. 978. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/978-2001-%D0%BF#Text>

6. Regulations on the accreditation of educational and professional programs of professional pre-higher education. Approved by the order of the Ministry of Education and Science of Ukraine. July 01, 2021 No. 749. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1608-21#Text>

7. On the accreditation of higher education institutions. Resolution of the Cabinet of Ministers of 01.06.1992 N 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/303-92-%D0%BF#Text>.

8. On Higher Education: Law of Ukraine of 01.07.2014 No. 1556-VII. Current version of 27.12.2023 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18#Text>.

9. On approval of the Regulations on accreditation of educational programs for training higher education applicants: Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine of July 11, 2019 No. 977. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0880-19#Text>.

10. On licensing, certification and accreditation of educational institutions Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated February 12, 1996 N 200. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/200-96-%D0%BF#Text>

11. On licensing of types of economic activity: Law of Ukraine dated March 2, 2015 No. 222-

VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19#Text>.

12. On professional pre-higher education. Law of Ukraine dated June 6, 2019 No. 2745-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2745-19>.

13. Svizhevska S. The path of accreditation in Ukraine: revolution and evolution. Higher education of Ukraine. 2013. No. 3. Vol. II. P. 20-26.

14. Professional pre-higher education. DOU "Teaching and Methodological Center for Education Quality". URL: <https://ak.gov.ua/%BA>

Abstract. *The article analyzes, based on documentary sources, the essence, content, dynamics, mechanisms, and features of the procedures for licensing and accreditation of pedagogical schools and colleges with the status of higher education institutions of I-II levels of accreditation and their modern successors, professional pedagogical colleges, through the prism of four main stages covering 1991-1995; 1996-2014; 2015-2019; 2019-2025.*

Keywords: *pedagogical school, pedagogical college, licensing, accreditation, professional pre-higher education.*